

De Laatste Taboes

Chirurgenwerk

Een tijd lang had iedere omroep er één, ze woekeren voort, en ik heb nog nooit aan iets zo'n hekel gehad: televisieprogramma's waarin je van dichtbij een chirurgische ingreep kunt volgen. Stuit ik er zapsgewijs op, dan ga ik gillen: 'Hou daar onmiddellijk mee op! Aaaaah! Aaaaah! Nee!'. Een bevalling in beeld is al vies en overbodig, maar een operatie... Ik kan het niet helpen, al ben ik in mijn eentje, diep van binnen begint iemand te roepen en zapt door. De boortjes, de zagen, de pezen, de botten, ik wil het niet zien en al helemaal niet horen.

Zelfs al te plastische gesprekken over operaties vind ik moeilijk te verdragen. Er krimpen spiertjes samen op plekken waar ik niks wil voelen samenkrimpen, er gaan rillingen over mijn armen en door mijn nek, ik ga giechelen.

Terwijl, het idee van mijn eigen dood vind ik niet zwaar beangstigend, echt niet. Natuurlijk kun je in een operatie blijven, maar dat is niet wat ik er zo eng aan vind. Het zijn dat bloed, die geluiden, en de pijn naderhand. Als het moet gebeuren, dan moet het, maar ik hoef het niet te zien, niet bij anderen en niet bij mezelf. Geen plaatselijke verdoving, alsjeblieft. Al is het een ingegroeide teennagel: spuit me plat en maak me wakker als het voorbij is. Ik wil het in dit leven vooral heel leuk hebben en ervan genieten, met zo min mogelijk pijn. En in de operatiekamer hoeft van mij geen filmploeg klaar te staan. Nee, nee, sodemieter op, cut, cut, cut!

Michel van der Maas

Schaam u

Laat de Schaamte alsjeblieft blijven! Laten we afspreken dat er nog zoiets blijft bestaan als dingen voor jezelf houden! Niks 'in de groep gooien', en zeker niet open en bloot op de televisie ermee.

Het lijkt er wel op alsof het laatste taboe is dat je taboes hebt. Ik hoef van mijn medemens niet ongevraagd allerlei intieme onthullingen over wat er vroeger gebeurde in het gezin of later met een dronken vriend of vriendin, of wat je aan onsmakelijks bij jezelf hebt laten verwijderen of hoe je je het liefst laat nemen of Laten we een gezonde hoeveelheid schaamte bewaren en gewoon voor onszelf houden of hoogstens met onze partner delen wat thuishoort in de beslotenheid van de eigen woon- of slaapkamer.

Licht & donker

Dat boek van Gontsjarov, *Oblomov* zou ik best eens willen lezen, maar meestal ben ik er te moe of te lui voor. Geen fut om het beroemde verhaal over de futloze Oblomov te lezen. Zo is het ook met taboes.

Natuurlijk heb ik taboes, maar er over schrijven is per definitie onmogelijk. Tenminste gedetailleerd en concreet. In het algemeen ondersteun ik een taboe op seksualiteit, omdat dat zo mooi past in mijn huwelijk. (Dat taboe bedoel ik, niet de seksualiteit). Mijn lotsverbondenheid met mijn vrouw heeft een lichte kant: twistgesprekken aan tafel, luidruchtig eten in een restaurant, zingen en gitaarspelen in de tuin, eneen donkere kant: mysterieus, prikkelend, elke keer weer nieuw (1,7 keer per week), kruidig, als een herfst-morgen, als ...maar laat ik gauw stoppen, ik heb al véél te veel gezegd.